

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 18CoCsp/43/2021  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320202027  
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8320202027.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobkyne: G. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. č. XXX, XXX XX T., zast. Združením na ochranu občana AVES, IČO: 50 252 151, so sídlom Jána Poničana 9, 841 07 Bratislava, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zast. Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o určenie úveru za bezúročný a bez poplatkov, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 7Csp/34/2020-147 zo dňa 28.06.2021 v spojení s opravným uznesením č.k. 7Csp/34/2020-189 zo dňa 07.10.2021, takto jednohlasne

### rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok v spojení s opravným uznesením.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) určil, že revolvingový (úver) zo Zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 09.05.2017, je bezúročný a bez poplatkov a nepriznal žalovanej náhradu trov konania.

2. Citoval ustanovenie § 137 a § 298 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), 261 ods. 3, § 262 ods. 1 a § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 7 ods. 1, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej aj ako „ZoSÚ“), § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 1 až 4 a § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka.

3. V odôvodnení uviedol, že pristúpil k preskúmaniu zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu v kontexte skutočností uvádzaných žalobkyňou a dospel k záveru, že žaloba pokiaľ sa jedná o určenie, že úver zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere je bezúročný a bez poplatkov, bola podaná dôvodne a preto jej v tejto časti vyhovel. Konštatoval, že v danom konaní predmetom určenia nebola existencia, resp. neexistencia práva - t.j. žalobný návrh podaný v zmysle § 137 písm. c) CSP, ale jedná sa určenie právnej skutočnosti v zmysle § 137 písm. d) CSP. Zmluvu uzatvorenú medzi žalobkyňou a žalovaným posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka. Zároveň je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle ZoSÚ. V zmluve uzatvorenej medzi stranami sporu absentuje povinný údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ, t.j. údaj o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Jedná o osobitnú zákonnú náležitosť, ktorá v spotrebiteľskej zmluve musí byť uvedená a tuto náležitosť nie je možné stotožniť s údajom v úvode zmluvy, kde sú identifikované zmluvné strany. Konštatoval, že v zmluve absentuje aj ďalšia podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ v

súvislosti s tam uvedenou RPMN, a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Zmluva neobsahuje žiaden údaj o tom, na základe akých predpokladov žalovaný v zmluve určil výšku RPMN. Dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ považovať za bezúročný a bez poplatkov a preto žalobe vyhovel. Okrem uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že úver z predmetnej zmluvy je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov aj z iného dôvodu a to z dôvodu hrubého porušenia povinnosti žalovaného konať s odbornou starostlivosťou tak ako to vyplýva z § 7 ods. 1 ZoSÚ, t.j. žalobkyni poskytol úver bez posudzovania jej schopnosti splácať úver, bez akýchkoľvek údajov o jej príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave.

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa 255 ods. 1 a 2 CSP. V danej právnej veci súd žalobe vyhovel v celom rozsahu a preto žalobkyni vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Nakoľko však žalobkyni v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy nevznikli, súd jej nárok na ich náhradu nepriznal.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Uviedol, že adresa predávajúceho je náležitosťou, ktorá bola novelou č. 35/2015 zákona č. 129/2010 Z.z. č. vypustená a nahradila ju už len povinnosť uvádzať adresu veriteľa. Zákon č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy (t.j. 9.5.2017) neupravoval ako obligatórnu náležitosť uvádzanie adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, ktorá podľa názoru prvostupňového súdu v zmluve absentuje. Pokiaľ ide o ďalšiu spochybňovanú náležitosť a to predpoklady RPMN, žalovaný rovnako zastáva názor, že sú v úverovej zmluve uvedené správne spolu s výškou RPMN. Zákon č. 129/2010 Z.z. v ustanovení § 9 ods. k) neupravuje, aby veriteľ do úverovej zmluvy uvádzal priamo vzorec výpočtu RPMN. Rovnako nie je správne stotožňovať predpoklady výpočtu (čo predstavuje jednotlivé položky, ktoré sa dopĺňajú do vzorca a v úverovej zmluve sú uvedené ako napr. výška splátky, výška čerpania, atď.) s matematickým výpočtom, na ktorý žalovaný využíva program aprobovaný Národnou bankou Slovenskej republiky. Smernica vo svojom ustanovení požaduje uviesť RPMN „rozumiteľne a stručne“, čo by malo byť rozhodujúcim kritériom pre eurokonformný výklad predmetného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Keďže pravidlá pre výpočet RPMN ustanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch aj smernicou nedávajú iné kritérium, má žalovaný za to, že postupoval v súlade so zákonom aj smernicou a ich cieľom a poskytol žalobcovi úplné a najpresnejšie informácie v požadovanej zrozumiteľnej a stručnej podobe. Z týchto dôvodov sa žalovaný domnieva, že nemôže ísť o ten istý prípad ako je uvedenie nesprávneho údaje v neprospech spotrebiteľa alebo jeho úplné neuvedenie, ktoré vnútroštátna úprava podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ sankcionuje tým, že sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Takáto sankcia by nemohla byť považovaná za primeranú, keď žalobca mohol riadne posúdiť rozsah svojich budúcich záväzkov. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na uznesenie Súdneho dvora EÚ zo dňa 16.11.2010 vo veci C-76/10. Aj v zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, sa vyžaduje v prípade sankcionovania bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy uplatňovanie princípu primeranosti. Jednotlivé predpoklady pre výpočet RPMN sú špecifikované priamo v úverovej zmluve na strane 2. v časti Úver, kde sú uvedené všetky položky, ktoré do vzorca vstupujú. Rovnako v prílohe, ktorú predložil samotný žalobca s názvom Výška RPMN a priemernej RPMN sú predpoklady ešte doplnené v znení: RPMN bola vypočítaná s dátumom poskytnutia úveru. Žalovaný preto zastáva názor, že v zmluve uviedol správne výšku RPMN spolu s predpokladmi jej výpočtu.

6. Žalovanému taktiež absolútne nie je zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti aj z iného dôvodu a to z dôvodu hrubého porušenia povinnosti žalovaného konať s odbornou starostlivosťou dospel. Žalovaný dal do pozornosti, že žalobkyňa skúmanie bonity v priebehu celého konania nenamietala a ani konajúci súd ho na predloženie informácií ohľadne skúmania bonity nevyzval, žalovaný preto nemal žiadny dôvod samovoľne predkladať dôkazy ohľadne toho ako skúmal bonitu klienta pred uzatvorením úverovej zmluvy. Čo však nemožno automaticky vyhodnotiť ako hrubé porušenie povinností, nakoľko žalovaný si aj túto povinnosť dôsledne splnil. V rámci postupu v poskytovaní úveru napĺňa žalovaný svoju zákonnú povinnosť preverovania bonity spotrebiteľa dôsledným zisťovaním jeho kreditného skóre, čiže credit scoringu, ktoré zaisťuje oddelenie úverových rizík. Týmto procesom je posudzovaná spotrebiteľa príjmová a výdavková stránka a ďalej sa skúmajú klientske informácie o premenných hodnotách ako napr. vek, vzdelanie, zdroj príjmov, rodinný stav, počet detí, spôsob bývania a pod. Pre predchádzanie vzniku omeškania klienta s úhradou splátok zabezpečuje žalovaný kontrolu bonity klienta, ktorej výsledkom je limit najvyššej mesačnej

splátky. Existenciu prípadných ďalších pochybností ohľadom bonity klienta minimalizuje žalovaný kontrolou klienta v externých registroch. Využívané sú úverové registre SOLUS a NRKI. S ich pomocou sa zhromažďujú klientské informácie, ako je napr. existencia záväzkov, ich výška, historická platobná morálka klienta. Hodnotu informácií z týchto registrov je pritom potrebné považovať za významnú s ohľadom na skutočnosť, že poskytujú obraz o stave záväzkov u veľkého počtu veriteľov - dá sa povedať, že u prevažnej väčšiny relevantných inštitucionálnych veriteľov pôsobiach na trhu. Žalobkyňa ako klient pri uzatváraní úverovej zmluvy uviedla, že je podnikateľom, jej čistý mesačný príjem predstavuje výšku 910 eur, je rozvedená, býva vo vlastnom dome/byte a nemá žiadnu vyživovaciu povinnosť. V období uzatvorenia žalovanej úverovej zmluvy žalovaný nemal súhlas zo Sociálnej poisťovne na overovanie klientmi uvádzaných informácií pri uzatváraní zmluvy, čo sa postupom času podarilo zmeniť a informácie o žiadateľoch o úver sú preverované v súčasnosti už aj v Sociálnej poisťovni. Žalovaný vyjadruje presvedčenie, že s ohľadom na sofistikovanú analýzu, ktorej bola žalobkyňa pri dojednávaní úveru podrobená, splnil podmienky zákona, kedy miera preverenia zodpovedá čiastke, a teda postupoval v danej veci s odbornou starostlivosťou. Zákon a priori nestanovuje povinnosť preskúmania dát, žalovaný ako veriteľ však v prípadoch pochybností zabezpečuje dodatočné dáta, a to nad rámec svojich povinností. Z uvedených dôvodov žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a priznal žalovanému náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

7. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Vo svojom vyjadrení okrem iného poukázala na ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ, účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: c) adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Uvedená zákonná náležitosť v úverovej zmluve uvedená nie je. V časti zmluvy „SPOTREBITEĽSKÝ REVOLVINGOVÝ ÚVER (Zmluva o úvere z karty)“ nie je uvedené, kedy došlo k prvému čerpaniu finančných prostriedkov. Revolvingový úver nebol žalobkyni poskytnutý k úhrade záväzkov. K úhrade záväzkov bol poskytnutý účelový úver, špecifikovaný v bodoch 28 až 42 úverovej zmluvy, ktorého určenia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti sa však žalobkyňa v tomto spore nedomáha. RPMN vypočítaná na základe údajov vyplývajúcich zo splátkového kalendára bola vo vzťahu k účelovému spotrebiteľskému úveru (bod 28 až 42 úverovej zmluvy), avšak účelový spotrebiteľský úver nie je predmetom tohto sporu. Predmetom sporu je bezúčelový revolvingový úver, špecifikovaný v bodoch 47 až 56 úverovej zmluvy. Štandardné informácie, založené v spise, poskytujú informácie o účelovom spotrebiteľskom úvere, ktorý nie je predmetom sporu. Za správny považovala záver súdu prvej inštancie, že v zmluve vo vzťahu k bezúčelovému revolvingovému úveru absentuje podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZOSÚ v súvislosti s tam uvedenou RPMN, keďže zmluva neobsahuje žiaden údaj o tom, na základe akých predpokladov žalovaný určil v zmluve výšku RPMN 39,01 %. Upriamila pozornosť aj na ročnú úrokovú sadzbu uvedenú v úverovej zmluve vo výške 26,28 %, ktorá je podľa judikatúry neprimeraná a je v rozpore s dobrými mravmi. Pre porovnanie, úrokové sadzby bánk v roku 2017 pre spotrebiteľské úvery splatné do 1 roka predstavovali priemerne 6,75 %, od 1 do 5 rokov 10,44 % a nad 5 rokov 8,24 %. Žalovaný svojím odvolaním v podstate vytykal súdu prvej inštancie, že súd ex offo pristúpil ku kontrole splnenia zákonnej povinnosti zo strany žalovaného podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. Žalovaný svojím odvolaním de facto potvrdil, že schopnosť splácať úver žalobkyňou posudzoval bez akýchkoľvek údajov o výdavkoch, bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy a registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Z vyjadrenia žalovaného vyplýva, že žalovaný na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa (žalobkyne) splácať spotrebiteľský úver nepoužil tieto položky: náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa (§ 7 ods. 20 písm. b/ ZoSÚ.), výška splátky spotrebiteľského úveru (§ 7 ods. 20 písm. c/ ZoSÚ) a peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa (§ 7 ods. 20 písm. d/ ZoSÚ) Mesačné výdavky a mesačné splátky záväzkov žalobkyne predstavovali spolu sumu 1.239,09 Eur. Náklady na zabezpečenie základných životných potrieb (životné minimum) - strava, oblečenie, hygiena - 198,09 eura, t.j. spolu 1.437,18 eura. Čistý mesačný príjem žalobkyne bol 910 eur. Súd prvej inštancie správnym spôsobom zistil, že žalovaný overoval bonitu žalobkyne iba na podklade informácií poskytnutých žalobkyňou v žiadosti o poskytnutie úveru. Žalovaný zhromaždil o žalobkyni iba minimálne množstvo informácií a ani tieto dostatočne nevyhodnotil.

8. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že žalobkyni bol na základe žalovanej úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX poskytnutý výlučne účelový úver na refinancovanie záväzkov vo

výške 4.972 eur. Žiadny ďalší úver z karty s úverovým rámcom mu poskytnutý nebol. Na čerpanie finančných prostriedkov sa vyžaduje aktivácia karty, ku ktorej v prípade žalobcu nedošlo. Revolvingový úver z karty žalobkyňa vôbec nečerpala, nemá teda absolútne žiadny naliehavý právny záujem na určení bezúročnosti a bez poplatkov úveru, ktorý vôbec nebol poskytnutý. Je preto nevyhnutným, aby si žalobkyňa sama ozrejmil, čoho sa vlastne v tomto konaní domáha, nakoľko neustále zamieňa dva úvery (z ktorých jeden ani poskytnutý nebol) podľa toho ako jej to vyhovuje. Rovnako predložené dôkazy ohľadne splátok zmluvy č. XXXXXXXXXXXX sú odlišné od žalovanej zmluvy. Ako vyplýva zo samotnej Prílohy č. 1 k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 09.05.2017, predmetom konsolidácie žalovanou úverovou zmluvou bolo aj doplatenie dlhu z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX. Žalovaný využil na získanie informácií o žalobkyni všetky dostupné zdroje a registre, pričom bolo predovšetkým úlohou žalobkyne, aby žalovanému ako veriteľovi uviedla pravdivo všetky komplexné informácie o výške svojich príjmov a výdavkov. Priamo na strane 2 úverovej zmluvy v hornej časti vedľa podpisu klienta je uvedené a následne klientom podpísané aj vyhlásenie: „Svojím podpisom vyhlasujete, že ste sa dostatočne oboznámili so všetkými ustanoveniami, týkajúcimi sa nižšie uvedených finančných služieb a porozumeli ste im. „Žalovaný pred uzatvorením úverovej zmluvy poskytol žalobcovi Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú žalobcom podpísané a žalobcom aj ako dôkaz do konania predložené. Taktiež posúdil schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver postupom, detailnejšie špecifikovaným už v predchádzajúcom vyjadrení, pričom mechanizmus výpočtu je uvedený v tabuľke prílohy „Informácie z interného systému“. Žalovaný predložil súdu dôkladnú analýzu preverovania bonity klienta tak z informácií ním poskytnutých ako aj z údajov z registrov, preto zastáva názor, že jeho konanie jednoznačne nemôže byť vyhodnotený ako hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods.1. Okrem toho dopriňa, že splátky spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., ktoré žalobkyňa vo svojom vyjadrení ako náklady prezentuje, boli nahradené žalovanou úverovou zmluvou v zmysle konsolidácie.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov a námietok žalovaného, to, či súd prvej inštancie zachoval správny procesný postup, na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o určení, že revolvingový úver zo Zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 09.05.2017, je bezúročný a bez poplatkov na tom, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 09.05.2017 neobsahuje všetky náležitosti stanovené ZoSÚ platného v čase uzatvorenia posudzovanej zmluvy (chýbajúce údaje o adrese, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu a predpokladoch pre výpočet RPMN). Zároveň podľa súdu prvej inštancie žalovaný hrubo porušil povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou pred uzavretím úverovej zmluvy.

12. V danom prípade bola dňa 09.05.2017 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným Zmluva o spotrebiteľskom úvere - účelový úver a revolvingový úver. Úverový rámec bol dohodnutý vo výške 650 eur mesačne. Mesačná splátka úveru bola dohodnutá vo výške 4 % z dlžnej sumy - minimálne 12 eur. Ročná úroková sadzba bola 26,28 %, RPMN 39,01 %, odplata 30,32 %, priemerná RPMN 23,06 %, celková čiastka splatná spolu 768,82 eura. Termín splatnosti splátky bol 20. deň v mesiaci. Zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú.

13. V danom prípade išlo vzhľadom k subjektom zmluvy (žalovaný ako dodávateľ podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a žalobkyňa ako spotrebiteľka podľa ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka) o zmluvu spotrebiteľskú podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Možno bez najmenších pochybností konštatovať, že v danom prípade išlo o tzv. formulárovú zmluvu, ktorá bola uzavieraná

vo viacerých prípadoch a spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom ovplyvnil nemohol. Zároveň nebolo sporné, že túto úverovú zmluvu vzhľadom k tomu, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru zo strany veriteľa poskytujúceho úvery v rámci svojho podnikania spotrebiteľom možno podľa ustanovenia § 1 ods. 1 a 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ podradiť pod právnu úpravu zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ZoSÚ.

14. Zákon č. 129/2010 Z.z o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v ust. § 9 ods. 2 presne definoval, aké náležitosti, okrem všeobecných, musia spotrebiteľské zmluvy obsahovať. Odvolací súd poukazuje na nedostatok úverovej zmluvy a to, že v úverovej zmluve absentuje jej podstatná náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, s čím sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie v súvislosti s uvedenou ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN), a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

15. RPMN vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Je to teda pre spotrebiteľa najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru, pretože okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie iné poplatky súvisiace s úverom ako napr. poplatok za vybavenie účtu, poistenie úveru, ak je podmienkou pre získanie výhodnejšieho úroku, a iné, prepočítané na jeden kalendárny rok. Inými slovami RPMN vyjadruje celkové náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za požičanú sumu, keďže zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom.

16. V danom prípade v zmluve o revolvingovom úvere nie sú v súlade s dikciou cit. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ prehľadne teda v rozpore s princípom transparentnosti uvedené všetky potrebné údaje, žalovaným (dodávateľom) použité pre výpočet RPMN, pretože nie je úlohou spotrebiteľa detektívnym inštinktom „pátrať“ v úverovej zmluve, či táto obsahuje všetky potrebné údaje pre výpočet RPMN, o ktorých spotrebiteľ častokrát ani len netuší.

17. Účelom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ je to, aby spotrebiteľ pochopil údaj o RPMN a aby mal informáciu o tom, ktoré údaje sa použijú pre jej výpočet. Zákonodarca požaduje, aby boli v zmluve uvedené predpoklady použité na výpočet tejto RPMN. Je potrebné uviesť, ktoré údaje sú relevantné pre výpočet, a teda pre výšku RPMN, že vychádza sa pri v tomto údaji z výšky úveru, počtu splátok, výšky mesačnej splátky, či už s poistením alebo bez poistenia a podobne a tieto predpoklady pre výpočet RPMN musia byť v zmluve uvedené bez ohľadu na to, že jednotlivé tieto údaje sú v zmluve uvedené, ale len preto, že predstavujú inú povinnú náležitosť zmluvy. Napríklad výška úveru je povinná náležitosť uvedená v § 9 ods. 2 písm. g/, výška a počet splátok v § 9 ods. 2 písm. l/ citovaného zákona. Logickým výkladom týchto ustanovení je možné dospieť k záveru, že splnením povinnej náležitosti zmluvy vo forme uvedenia všetkých predpokladov použitých pre výpočet RPMN nie je, ak jednotlivé údaje potrebné pre výpočet RPMN sú v zmluve uvedené ako iná jej povinná náležitosť, inak by zákonodarca nemal dôvod duplicitne uvádzať pri absencii týchto jednotlivých povinných náležitostí, či už ohľadom výšky úveru alebo výšky a počtu mesačnej splátky, ale aj ohľadom uvedenia všetkých predpokladov pre výpočet RPMN sankciu vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

18. Je nutné dodať, že v tomto smere nepostačuje ani prípadne to, ak by sa predmetný výpočet RPMN nachádzal v samostatnom dokumente označenom ako „Štandardné Európske informácie o spotrebiteľskom úvere“, pretože sa jedná iba o predzmluvný formulár pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 2 ZoSÚ, ktorý však veriteľa (dodávateľa) nezaväzuje povinnosti predmetnú náležitosť uviesť aj v samotnej úverovej zmluve, tak ako to vyžaduje zákonná dikcia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, ktoré ustanovenie vyžaduje, aby táto náležitosť bola obligatórnou náležitosťou bezprostredne spotrebiteľskej zmluvy podpísanej oboma zmluvnými stranami a nie iných, vznik úverového vzťahu „sprevádzajúcich“ formulárov, či žiadostí (pozri rozsudok Okresného súdu Bardejov sp.zn. 8Csp/59/2020 zo dňa 14.05.2021).

19. Je nevyhnutné s ohľadom na princíp transparentnosti poukázať na ratio decidendi rozsudku Súdneho dvora (šiesta komora) z 19. decembra 2019 vo veci C-290/19, v bodoch 25-35.

Na jednej strane tak článok 3 písm. i) smernice 2008/48, ktorý vymedzuje RPMN v tom zmysle, že predstavuje „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom, vyjadrené ako percento ročne z celkovej výšky úveru“, ukladá povinnosť stanoviť presný percentuálny podiel.

Na druhej strane z článku 19 ods. 1 smernice 2008/48 v spojení s časťou I prílohy I tejto smernice vyplýva, že RPMN sa vypočíta podľa matematického vzorca, ktorý je uvedený v tejto prílohe, a mal by s presnosťou na jedno desatinné miesto odrážať všetky existujúce alebo budúce záväzky dohodnuté medzi veriteľom a spotrebiteľom. Odsek 5 druhý pododsek tohto článku 19 navyše uvádza, že výpočet RPMN musí byť jednotný. Ako správne poznamenala slovenská vláda vo svojich písomných pripomienkach, dodržanie uvedených požiadaviek môže viesť len k jedinému konkrétnemu výsledku, ktorý je vyjadrený s presnosťou na jedno desatinné miesto.

Tento výklad je okrem toho potvrdený cieľom, ktorý sleduje smernica 2008/48, a funkciou, ktorú plní RPMN v systéme vytvorenom touto smernicou.

V tejto súvislosti treba pripomenúť, že smernica 2008/48 bola prijatá s dvojakým cieľom, a to zabezpečiť všetkým spotrebiteľom v Únii vysokú a rovnocennú úroveň ochrany ich záujmov a uľahčiť vznik riadne fungujúceho vnútorného trhu so spotrebiteľskými úvermi (rozsudok z 5. septembra 2019, Pohotovosť, C-331/18, EU:C:2019:665, bod 41 a citovaná judikatúra). Z odôvodnenia 19 tejto smernice vyplýva, že jej cieľom je najmä zabezpečiť, aby spotrebiteľ dostal pred uzavretím zmluvy o úvere primerané informácie najmä o RPMN v celej Únii, čo mu umožní porovnať tieto miery.

Súdny dvor mal príležitosť zdôrazniť, že pre spotrebiteľa má RPMN zásadný význam ako celkové náklady na úver predložené vo forme sadzby vypočítanej podľa jednotného matematického vzorca. Táto sadzba totiž umožňuje spotrebiteľovi posúdiť z hospodárskeho hľadiska rozsah záväzku, ktorý obsahuje uzavretie zmluvy o úvere (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. apríla 2016, Radlinger a Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, bod 90 a citovanú judikatúru; z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia, C-42/15, EU:C:2016:842, bod 66 a citovanú judikatúru, ako aj z 20. septembra 2018, EOS KSI Slovensko, C-448/17, EU:C:2018:745, bod 64).

Z tohto hľadiska informačná povinnosť uvedená v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48, podľa ktorej zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza RPMN, prispieva k dosiahnutiu cieľov sledovaných touto smernicou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. septembra 2019, Pohotovosť, C-331/18, EU:C:2019:665, bod 42 citovanú judikatúru), najmä cieľa vysokej úrovne ochrany spotrebiteľa.

Treba konštatovať, že ak by bolo prípustné upraviť v zmluve o úvere RPMN nie ako jednu konkrétnu hodnotu, ale ako rozpätie uvádzajúce najnižšiu a najvyššiu hodnotu, nebolo by splnené kritérium zrozumiteľnosti a stručnosti stanovené v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48. Toto kritérium je pritom podstatné na to, aby mohol spotrebiteľ tak, ako to uvádza odôvodnenie 31 tejto smernice, poznať svoje práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o úvere. Použitie takéhoto rozpätia totiž môže nielen sťažiť posúdenie celkových nákladov úveru, ale tiež môže viesť spotrebiteľa do omylu, pokiaľ ide o skutočný rozsah jeho záväzku.

Treba dodať, že v tejto súvislosti nie je relevantná okolnosť, ktorú uvádza vnútroštátny súd, že v čase, keď veriteľ predložil spotrebiteľovi ponuku na uzavretie zmluvy o úvere, údajne nepoznal niektoré informácie, najmä dátum čerpania úveru alebo dátum uzavretia zmluvy.

Smernica 2008/48 totiž v časti II prílohy I upravuje dodatočné predpoklady určené na uľahčenie výpočtu RPMN v prípade, že nie sú známe určité skutočnosti, alebo ak ich nie je možné určiť z iných dôvodov.

Ak teda nie je známy dátum čerpania úveru, veriteľ môže na presný výpočet RPMN uplatniť dodatočné predpoklady upravené najmä v časti II písm. a) až c) prílohy I smernice 2008/48. Rovnako platí, že ak nie je známy dátum uzavretia zmluvy, časť II písm. f) bod ii) prílohy I tejto smernice stanovuje, že sa predpokladá, že dňom prvého čerpania je deň, ktorý vyplýva z najkratšieho intervalu medzi týmto dátumom a dátumom prvej platby, ktorú má spotrebiteľ uskutočniť.

Preto najmä vzhľadom na uvedené predpoklady, ktorých cieľom je uľahčiť jednotný výpočet RPMN, nemožno tvrdiť, že ak sú takéto skutočnosti neznáme, je uvedenie RPMN ako jednej konkrétnej hodnoty nemožné alebo neprimerane ťažké.

Na druhej strane Súdny dvor zdôraznil, že požiadavka jasného a zrozumiteľného formulovania, ktorá je uvedená v článku 5 smernice 93/13, sa uplatňuje v každom prípade, vrátane prípadu, keď podmienka patrí do pôsobnosti článku 4 ods. 2 uvedenej smernice, a to aj vtedy, ak dotknutý členský štát toto ustanovenie neprebral. Táto požiadavka by teda nemala byť obmedzená len na zrozumiteľnosť zmluvnej podmienky z formálneho a gramatického hľadiska (rozsudok z 3. marca 2020, Gómez del Moral Guasch, C-125/18, EU:C:2020:138, bod 46).

Naopak, vzhľadom na to, že systém ochrany zavedený smernicou 93/13 vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s podnikateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, najmä pokiaľ ide o úroveň informovanosti, táto požiadavka transparentnosti sa musí chápať široko, teda tak, že vyžaduje nielen to, aby bola dotknutá podmienka zrozumiteľná pre spotrebiteľa z gramatického hľadiska, ale tiež aby zmluva transparentným spôsobom uvádzala konkrétne fungovanie mechanizmu, na ktorý odkazuje dotknutá podmienka, a prípadne aj vzťah medzi ním a mechanizmami stanovenými ostatnými zmluvnými podmienkami tak, aby bol tento spotrebiteľ schopný na základe jasných a zrozumiteľných kritérií posúdiť hospodárske dôsledky, ktoré z toho pre neho vyplývajú (pozri v tomto zmysle rozsudky z 30. apríla 2014, Kásler a Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, body 70 až 73; z 3. októbra 2019, Kiss a CIB Bank, C-621/17, EU:C:2019:820, bod 37, ako aj z 3. marca 2020, Gómez del Moral Guasch, C-125/18, EU:C:2020:138, bod 43).

Jasnosť a zrozumiteľnosť zmluvnej podmienky, o ktorú ide vo veci samej musí preskúmať vnútroštátny súd z hľadiska všetkých relevantných skutkových okolností, medzi ktorými sa nachádzajú reklama a informácie poskytnuté veriteľom v rámci dojednávania zmluvy o úvere, a s ohľadom na mieru pozornosti, ktorú môže dosiahnuť priemerný spotrebiteľ, ktorý je bežne informovaný a primerane pozorný a obozretný (pozri v tomto zmysle rozsudky z 30. apríla 2014, Kásler a Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, bod 74; z 26. februára 2015, Matei, C-143/13, EU:C:2015:127, bod 75; z 20. septembra 2017, Andriuciu a i., C-186/16, EU:C:2017:703, body 46 a 47, ako aj z 3. marca 2020, Gómez del Moral Guasch, C-125/18, EU:C:2020:138, bod 46). (pozri Rozsudok Súdneho dvora EÚ (štvrtá komora) zo 16. júla 2020 v spojených veciach C-224/19 a C-259/19).

20. Vo vzťahu k vyššie uvedenému je odvolací súd toho názoru, že bezúročnosť a bezpoplatkovosť tohto úveru je naplnená z dôvodu neuvedenia všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN v predmetnej zmluve o revolvingovom úvere a tým porušenie princípov transparentnosti.

21. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že žalobkyni bol na základe žalovanej úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX poskytnutý výlučne účelový úver na refinancovanie záväzkov vo výške 4.972 eur, žiadny ďalší úver z karty s úverovým rámcom jej poskytnutý nebol, a teda absolútne nemá žiadny naliehavý právny záujem na určení bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru, ktorý vôbec nebol poskytnutý odvolací súd uvádza, že tuto námietku žalovaný prvýkrát vzniesol až v rámci vyjadrenia k vyjadreniu žalobkyne k odvolaniu. Počas konania pred súdom prvej inštancie tuto skutočnosť žalovaný vôbec nenamietal, pričom nepreukázal, že by tieto skutkové tvrdenia nemohol bez svojej viny uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie. Tieto námietky neboli zo strany žalovaného ako odvolateľa vznesené ani v rámci lehoty na podanie odvolania, pričom je odvolací súd viazaný len odvolacími dôvodmi podanými do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Z vyššie uvedených dôvodov na tieto nové prostriedky procesného útoku žalovaného v odvolacom konaní odvolací súd neprihliadal.

22. Vzhľadom na rozhodnutia Súdneho dvora vo veciach sp. zn. C-565/12 z 27.03.2014, C - 449/13 zo dňa 18.12.2014 a C - 679/18 zo dňa 05.03.2020, na nároky, ktoré na dodávateľa kladie úijné právo a s poukazom na ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity spotrebiteľa veriteľom pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd konštatuje, že je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t.j. § 52 a nasl. OZ, ZoSÚ a ďalšie.

23. Nie je možné súhlasiť s názorom odvolateľa, že ak mal súd prvej inštancie za to, že žalovaný nepreukázal skúmanie bonity žalobkyne, mal žalovaného vyzvať na doplnenie uvedených skutočností. Bolo práve na veriteľovi, aby tento v konaní, v ktorom sa rieši bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru poskytnutého samotným žalovaným na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, preukázal, že bonitu žalobkyne ako spotrebiteľky náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1

ZoSÚ. Ak žalovaný tvrdil vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 24.06.2021, že zmluva o úvere spĺňa všetky náležitosti platného právneho úkonu, bola uzavretá v súlade so všeobecnými právnymi predpismi a neobsahuje žiadne ustanovenia, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, tak bolo na ňom, aby aj preukázal, že bonita žalobkyne ako spotrebiteľky bola náležite skúmaná v súlade ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ.

24. Postup súdu prvej inštancie pri skúmaní bonity je v súlade s ustanovením § 295 CSP, podľa ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhoval, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz a zásadami, na ktorých spočíva konanie s tzv. slabšou stranou. Súd je totiž vždy povinný ex offo poskytnúť ochranu spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane, a to aj v prípade, že sa spotrebiteľ svojich práv v konaní nedovoľáva. K posudzovaniu bonity odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C - 679/18, podľa ktorého Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23.

25. Žalovaný ako veriteľ v konaní pred súdom prvej inštancie vo vzťahu k otázke skúmania bonity žalobkyne žiadne konkrétne tvrdenia neuviedol a ani žiadne dôkazy nepredložil. Až v odvolacom konaní žalovaný uviedol, že k preverovaniu bonity spotrebiteľa dochádza dôsledným zisťovaním jeho kreditného skóre, čiže credit scoringu. Existenciu prípadných ďalších pochybností ohľadom bonity klienta minimalizuje žalovaný kontrolou klienta v externých registroch, ako sú SOLUS a NRKI. A napokon tvrdil, že žalobkyňa ako klient pri uzatváraní úverovej zmluvy uviedla, že je podnikateľom, jej čistý mesačný príjem predstavuje výšku 910 eur, je rozvedená, býva vo vlastnom dome/byte a nemá žiadnu vyživovaciu povinnosť. K týmto tvrdeniam pripojil lustrácie v registroch MVSR a NRKI, daňové priznanie žalobkyne za rok 2016 a úverovú správu žalobkyne.

26. Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky (§ 149 CSP).

27. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (§ 154 CSP).

28. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a/ sa týkajú procesných podmienok, b/ sa týkajú vylúčenia sudcov alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

29. Ako vyplýva z vyššie citovaných zákonných ustanovení, novoty v odvolacom konaní sú prípustné iba za podmienok ustanovených vyššie citovaným § 366 CSP.

30. Ustanovenie § 366 CSP má základ v koncentrácii konania podľa § 153 a 154 CSP. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú strany povinné uplatniť včas. Tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Podľa § 384 ods. 3 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 CSP.

31. Opravný prostriedok s právom novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len za splnenia podmienok uvedených v § 366 CSP.

32. V ostatných prípadoch prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, nie je možné uplatniť v odvolacom konaní.

33. Žalovaný prvýkrát tvrdil skutočnosti o skúmaní bonity žalobkyne ako spotrebiteľky a predložil vyššie uvedené dôkazy až spolu s odvolaním, pričom nepreukázal, že by tieto dôkazy nemohol bez svojej viny uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie a nejde ani o iný z prípadov uvedených v ust. § 366 pod písm. a/ až c/ CSP. Z vyššie uvedených dôvodov na tieto nové prostriedky procesného útoku v odvolacom konaní nebolo možné prihliadnuť.

34. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný ako veriteľ v danej veci hrubo porušil svoje povinnosti pri overovaní bonity žalobkyne ako spotrebiteľa v zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 druhá veta ZoSÚ. Z úverovej zmluvy č. 4705015403 zo dňa 09.05.2017 síce vplývajú určité údaje o pomeroch žalobkyne v čase jej uzatvorenia, ako to, že žalobkyňa je rozvedená bez vyživovacej povinnosti k deťom, je od 07/2014 podnikateľkou s mesačným príjmom 910 eur, s vlastným domom/bytom, ale tie sú rozhodne nedostatočné, najmä pokiaľ ide o jej výdavky. Žalovaný overoval bonitu žalobkyne v podstate iba na podklade informácií poskytnutých žalobkyňou v žiadosti o poskytnutie úveru. Odvolací súd poukazuje na to, že pred súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 28.06.2021 žalobkyňa na otázku súdu prvej inštancie, aby sa vyjadrila k tomu, že v prípade uzatvorenia zmluvy, či žalovaný vo vzťahu k nej vyvíjal aktivitu k tomu, aby skúmal jej majetkové pomery, za tým účelom, aby bolo preukázané, že je schopná úver splácať, uviedla, že nie. Ďalej uviedla, že žalovanému žiadne doklady nepredkladala a takisto žalovaný neskúmal jej majetkové pomery za týmto účelom.

35. Pri overovaní bonity žalobkyne nebolo v konaní preukázané, že žalovaný mal k dispozícii dostatočné údaje o príjmoch a výdavkoch žalobkyne, čo vedie k záveru, že pri posudzovaní jej žiadosti o úver nemal k dispozícii všetky relevantné údaje. Za tohto stavu je nutné konštatovať, že v konaní žalovaný nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posudzovať bonitu spotrebiteľa. Za daného stavu aj odvolací súd konštatuje, že záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je správny.

36. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

37. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalobkyňa bola úspešná, no v priebehu odvolacieho konania je žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalovanému ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

38. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).